

MARION PÉHÉE

FR Du 8 mai au 30 juin, Géopolis et les Halles-Saint Géry mettent à l'honneur le travail de dix femmes photojournalistes. Leurs travaux évoquent de nombreuses thématiques allant des conflits récents aux flux de réfugiés en passant également par de grands enjeux environnementaux.

Dans cette série d'entretiens, les femmes photographes reviennent sur leur travail, leur expérience de photojournaliste et de la place des femmes dans ce métier si singulier.

Dans la septième interview de cette série, la photojournaliste française Marion Péhée revient sur son reportage «Ukraine/5 years of war» qui évoque les personnes déplacées dans l'Est de l'Ukraine. Pour réaliser ce reportage, Marion Péhée a passé deux semaines avec une famille dans le village de Bakhmutka, près de la zone de contact, épicentre de cette guerre qui ne dit pas son nom.

NL Van 8 mei tot 30 juni zetten Géopolis Brussel en de Sint-Gorikshallen het werk van tien vrouwelijke fotojournalisten in de kijker. Hun werk toont een ingrijpend beeld van recente conflicten, vluchtelingenstromen en de impact van milieuproblematiek. In een reeks van interviews vertellen de vrouwen over hun werk, hun ervaring als fotojournalist en de rol van vrouwen in de fotojournalistiek.

In het zevende interview van deze serie vertelt de Franse fotojournaliste Marion Péhée over haar reportage "Ukraine/5 years of war" over de intern ontheemden in het oosten van Oekraïne. Voor deze reportage verbleef Péhée twee weken bij een familie in het dorpje Bakhmutka, vlakbij de oorlogszone. Wat is de situatie van de ontheemden in dit gebied? En kunnen zij hopen op een betere toekomst?

EN From 8 May to 30 June, Géopolis Brussels and the Halles-Saint Géry are highlighting the work of ten female photojournalists. Their work reveals an intriguing image of recent conflicts, refugee flows and the impact of climate change. In this series of interviews, they talk about their work, their experience as a photojournalist and the role of women in photojournalism.

In the seventh interview of this series, French photojournalist Marion Péhée talks about her documentary «Ukraine/5 years of war», about the internally displaced in eastern Ukraine. While making this documentary, Péhée spent two weeks with a family in the village of Bakhmutka, near the conflict area. What is the situation of the internally displaced people in this area? And can they hope for a better future?

INTERVIEW

FR Comment t'es venue l'idée de ce reportage ?

J'ai commencé à travailler sur le sujet des personnes déplacées à Kiev en 2016. Petit à petit, je me suis intéressée aux gens qui ne pouvaient pas bouger dans la région du Donbass.

Que veux-tu montrer avec ce projet ?

Je suis intéressée par les gens habitant le Donbass, ceux qui n'ont pas pu fuir le conflit et qui vivent cette guerre de manière quotidienne, dans une précarité extrême depuis bientôt cinq ans.

Pour la famille que j'ai rencontré, il est impossible d'aller vivre ailleurs.

Il ne faut pas oublier que pour les personnes déplacées, l'aide de l'État est trop minime que pour vivre correctement (442 UAH soit 15,70€ par mois pour ceux qui sont capables de travailler, 884 UAH soit 31,50€ pour ceux qui ne le peuvent pas).

Comment as-tu trouvé la famille que tu as suivie ?

Je l'ai trouvée grâce à Vostok SOS, une organisation qui vient en aide aux personnes déplacées habitant dans le Donbass.

As-tu vécu avec eux ?

Oui, j'ai vécu avec eux pendant deux semaines en tout. Une semaine en novembre 2016 à Bakmutka et une à Invanhrad en juin 2018.

Comment décririez-vous leur vie ? Sont-ils heureux ? Ont-ils peur de l'avenir ?

En novembre 2016, ils n'avaient pas d'eau ou d'électricité dans leur datcha (maison). Comme de nombreux habitants, ils devaient puiser l'eau de la rivière pour se laver. La seule source d'eau potable provient d'un puits destiné aux habitants. À Bakhmutka, ils n'ont pas eu d'électricité pendant six mois.

La famille recharge les téléphones et regarde les infos toutes les nuits, à l'aide d'un générateur. Aujourd'hui, en juin 2018, il y a de l'électricité à Bakhmutka mais pas d'eau.

Ils travaillent beaucoup pour peu d'argent (800/1000 UAH par semaine - 26/33€)

Ira est triste de vivre loin de sa famille, ils a toujours vécu avec et elle lui manque beaucoup. Elle est heureuse de les retrouver mais inquiète de devoir les quitter à chaque fois.

Ils ne pensent pas au futur, il est incertain. Ira veut finir de retaper sa maison mais pour le moment, c'est trop coûteux.

"Ici, c'est comme si nous étions plongés dans le passé, au 19ème siècle" m'a dit un voisin.

Les conditions de vie sont très précaires.

NL *Hoe kwam je op het idee voor dit project?*

Ik begon te werken voor Internal Displaced People in Kiev in 2016. Stukje bij beetje raakte ik geïnteresseerd in de mensen die niet meer terug konden keren naar de Donbass regio.

Wat wil je laten zien met dit project?

Ik ben geïnteresseerd in de mensen die zijn achtergebleven in de Donbass. In hen die niet konden vluchten voor het conflict en die dagelijks geconfronteerd worden met de gevolgen van de oorlog, die binnenkort alweer 5 jaar gaande is.

De familie die ik ontmoet heb kan onmogelijk ergens anders wonen.

De hulp die zij krijgen van de staat is te laag om te kunnen overleven. Werkenden ontvangen 442 UAH per maand (€15,70), werklozen ontvangen 884 UAH (€31,50).

Hoe kwam je in contact met de familie?

Ik kwam in contact met deze familie via een stichting, Vostok SOS, die intern ontheemden bijstaat en humanitaire hulp verzorgt in de regio.

Woonde bij hen in?

Ja ik woonde in totaal twee weken met hen samen; één week in November 2016 in Bakmutka en één week in Ivanhrad in Juni 2018.

Hoe zou je hun leven omschrijven? Zijn ze gelukkig? Zijn ze bang voor de toekomst?

In November 2016 hadden ze in hun datsja geen water en elektriciteit. Om te kunnen wassen moesten ze, net als andere dorpsbewoners, met een pomp water uit de rivier halen. Hun enige bron met drinkwater was een put in het dorp. In Bakhmutka is het al zes maanden donker, er is geen

elektriciteit. Iedere nacht kan de familie met behulp van generatoren telefoons opladen en informatie opzoeken.

In juni 2018 was er in Bakhmutka wel elektriciteit maar geen water. Ze werken veel maar verdienen nauwelijks geld, zo'n 8000-1000 UAH per week (€26,-€33,-).

Ira is verdrietig om zo ver van haar familie te wonen. Ze mist hen erg, aangezien ze altijd samen hebben gewoond. Ze is erg blij wanneer ze hen ziet, maar is ook bang hen weer te verlaten.

Ze denken niet echt aan de toekomst. De toekomst is voor hen onzeker. Ira wil graag het huis af kunnen bouwen, maar op dit moment is daar geen geld voor.

"We zitten vast in het verleden. Het lijkt de 19e eeuw wel", vertelde een buurman.

De levensomstandigheden zijn erg slecht.

's Nachts slaat hun leven op hol. "De oorlog heeft een grote impact gehad op ons leven", zegt Masha, die net als haar familie maar van één ding kan dromen: dat de wapenstilstand stand houdt en dat het conflict stopt.

Ze kunnen nergens anders leven omdat ze geen geld hebben om te verhuizen. Het is onmogelijk om de datsja te

verkopen omdat het zo dicht bij de frontlinie ligt. Het is de enige plek waar ze kunnen wonen.

Ze moesten hun appartement in Donetsk verlaten. Ze wisten niet wat er nog van over is. Sasha (broer), Olya en Masha kunnen niet in Ivanhrad komen wonen omdat het huis te klein is. Er zijn slechts twee kleine kamers: één kamer waar ze met z'n drieën slapen (Sacha, Artiom en Ira) en één gemeenschappelijke ruimte van ongeveer 25m2.

Ira besloot in Ivanhrad te gaan wonen om zijn zoon weg te kunnen halen van de frontlinie. Hij kan nu naar school gaan in Bakhmut. Het is moeilijk om in Bakhmut te geraken, het is een afgelegen dorp. Zonder auto is het onmogelijk om dagelijks heen en weer te gaan. Er loopt geen weg. Het grootste gedeelte van de tijd wordt het enige toegangspad gebruikt door tanks en militaire voertuigen.

EN How did you come up with the idea for the project ?

I started working with Internal Displaced People in Kiev 2016, step by step I became interested in those who could not leave the Donbass region.

What do you want to show with your project ?

I am interested in the people who live in the Donbass and could not flee the conflict. They feel the impact of this war daily, impoverished in extreme precarious circumstance since 5 years.

For the family that I met, it's impossible to live elsewhere.

It should be noted that for the internally displaced, state aid is too little to be able to live properly. People that are able to work receive 442 UAH (or € 15.70) per month. People unable to work receive 884 UAH (or 31.50 €).

How did you meet the family?

I found this family via the non-profit organisation Vostok SOS , they assist displaced people, and they provide

humanitarian assistance to people living in the Donbass.

Did you live with them ?

Yes I lived with them for two weeks in total, one week in November 2016, in Bakmutka and one week in Ivanhrad in June 2018.

How would you describe their life? Are they happy? Are they afraid of the future?

In November 2016, they had no water and electricity in their dacha. To be able to wash, they had to draw water from the river with a pump system, like many other villagers. The only source of drinking water for all the inhabitants is a well in the village. In Bakmutka, there was no electricity for over six months. By using a generator, the family can recharge their phones each night and have access to information.

The last time I came to Bakmutka in June 2018, there was electricity but no water.

They have to work a lot but earn almost nothing. They earn about 800/1000 UAH per week (26/33€)

Ira is sad to live far away from her family, which she misses a lot, as they have always lived together. She is very happy to see them again, but worried about having to leave them each time.

They do not really think about the future - for them, the future is uncertain. Ira wants to be able to finish his house, but at this moment he does not have the money.

«Here, it is as if we were stuck in the past, we are living in the nineteenth century» told a neighbour.

The living conditions are extremely precarious.

Overnight, their life was messed up: «The war suddenly came and it has changed our lives,» says Masha who, like

his family, only dreams of one thing: the cease-fire is lasting and that the conflict stops.

They cannot live elsewhere because they do not have the money to move. It is impossible to sell this dacha because it's close to the front line, it is the only place where they can live.

They were forced to leave their apartment in Donetsk and they don't know what has become of it.

Sasha (brother), Olya and Masha cannot come to live in Ivanhrad because the house is too small; it only has two small rooms, a room where they sleep the three of them (Sacha (husband), Artiom and Ira) and a common room of approximately 25m2.

Ira chose to live in Ivanhrad to get his son away from the front line. He can now go to school in Bakhmut. It's difficult to access Bakmutka because of its remote location. Without a car, the daily trip is too complicated, there is no road. The only path to access this village is most of the time used by tanks and military cars.